

РЕШЕНИЕ

№ 4846

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 03.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4470** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на Р. П. Де Ж., гражданин на Б. , [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. Я. С., против мълчалив отказ на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез Дирекция „К. отношения“ на МВнР за произнасяне по негово заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021 г. след постановено Решение № 5 от 19.01.2023 г. по адм.д.№ С-61/2022 г. на ВАС, IV-то отделение.

Жалбоподателят твърди, че през 2020 г. подал заявление за получаване на виза тип D във връзка с разрешение за пребиваване в Република България в качеството му на свещенослужител – пастор в „Църква Универсал“, вписана съгласно чл.18 от Закона за вероизповеданията. Получил отказ за издаване на виза тип D, който атакувал по съдебен ред. Съдебното производство приключило с влязло в сила решение по адм.д.№ С-61/2022 г. по описа на ВАС, с което отказът е отменен и преписката върната на административния орган за ново произнасяне в 2-месечен срок. Касационното решение било върчено на органа на 30.01.2023 г., респ. 2-месечният срок за произнасяне изтекъл на 30.03.2023 г., но не бил издаден административен акт. Счита, че е формиран мълчалив отказ, който оспорва като противоречащ на закона, тъй като администрацията била обвързана от указанията на съда за ново произнасяне. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени мълчаливия отказ на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в

[населено място], Република Турция, за ново произнасяне по негово заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021г. след постановено Решение № 5 от 19.01.2023 г. по адм.д.№ С-61/2022 г. на ВАС, IV-то отделение, като му присъди сторените в съдебното производство разноски.

Ответникът завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез Дирекция „К. отношения“ на МВнР оспорва жалбата чрез юрк. З.. Поддържа, че не е налице мълчалив отказ, нито бездействие от страна на административния орган. Сочи, че с писма от 06.02.2023 г. и от 26.04.2023 г. е уведомил представител на жалбоподателя за необходимостта от подаване на нови документи, поради изтекъл срок на предходните. До подаване на жалбата до съда Р. П. Де Ж. не бил изпълнил указанията на органа. В писмени бележки от 07.07.2023 г. поддържа съображенията си и твърди, че жалбоподателят е този, който не е проявил необходимата активност във връзка с подновяване на заявлението си за издаване на виза тип D. Претендира за отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че със съдебно решение № 4011 от 15.06.2022 г. по адм.д.№ 1761/2022 г. по описа на АССГ, 20-ти състав, по жалба на Р. П. Де Ж., гражданин на Б., [дата на раждане], е отменен Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване), постановен от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция по заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021г.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 5 от 19.01.2023 г. по адм.д.№ С-61/2022 г. по описа на ВАС, IV-то отделение. Решението на касационната инстанция съдържа диспозитив, с който се връща делото като преписка на административния орган за ново произнасяне по заявлението в 2-месечен срок от постъпването ѝ.

Видно от приложеното за послужване адм.д.№ 1761/2022 г. на АССГ, 20-ти състав, административната преписка е върната на органа с придружително писмо от 25.01.2023 г., постъпило в ответната администрация на 30.01.2023 г.

При тези данни по делото правилно е становището на жалбоподателя, че считано от получаване на административната преписка при органа на 30.01.2023 г. тече даденият в решението на ВАС 2-месечен срок за изпълнението на указанията на съда, който срок съответно изтича на 30.03.2023 г.

На 06.02.2023 г. чуждият гражданин, чрез адв. С., подал искане до МВнР за потвърждение на изпълнение на указанията, дадени с Решение № 5 от 19.01.2023 г. по адм.д.№ С-61/2022 г. по описа на ВАС, IV-то отделение.

Изготвено е писмо изх.№ 23-ПР-462 от 06.02.2023 г. на директора на Дирекция „К. отношения“ на МВнР, според което консулското длъжностно лице има готовност да изпълни указанията, дадени в Решение по адм.д. № С-61/2022 г. на ВАС, като бъдат дадени указания до съответната Консулска служба, в която чуждият гражданин ще подаде ново заявление за издаване на виза със съответните придружаващи документи, предвид това, че голяма част от документите, подадени към заявлението от м.ноември 2021 г. били с изтекъл срок и следвало да се актуализират. В новата процедура щели да бъдат изпълнени указанията на съда и коригирани допуснатите пропуски.

В заключение е посочено в писмото, че жалбоподателят следва да подаде своите

документи в Консулската служба, която отговаря на общия режим по чл.11, ал.4 от НУРИВОВР, на която да бъдат дадени указания.

На 12.04.2023 г. адв. С. подновил искането си.

Получил отговор изх.№ 23ПР-1377 от 26.04.2023 г. на директора на Дирекция „К. отношения“ на МВнР, който препраща към предходното писмо от 06.02.2023 г., тъй като „към днешна дата няма промяна в съдържанието на отговора“.

Ответникът не твърди, че след връщане на преписката се е произнесъл по заявлението, а че с писма е предоставил възможност на заинтересованото лице да подаде ново заявление за издаване на виза тип D, към което да приложи актуални документи – свидетелство за съдимост и доказателства за осъществяваната от него специфична дейност - пастор в „Църква Универсал“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.149, ал.2 от ПАК мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе, т.е. в срок до 30.04.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 27.04.2023 г. – в срок по чл.149, ал.2 от АПК и от легитимирано лице.

В случая, касационната инстанция е упражнила правомощията си по чл.173, ал.2 от АПК - съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Неиздаването на акт или документ в сроковете по чл.174 или чл.57 от АПК, при упражнено правомощие на съда по чл.173, ал.2 от АПК, представлява мълчалив отказ (стр.1169 от Систематичен коментар на АПК, изд. „Труд и право“, С., 2013 г.).

Мълчалив отказ (МО) по чл.58, ал.1 от АПК е налице когато по силата на изрична законова разпоредба административният орган (АО) е задължен да се произнесе по искане чрез издаване на акт с посочено в закона съдържание и той не е изпълнил това свое задължение. Когато за АО не съществува задължение за произнасяне, няма МО, тъй като няма и образувано административно производство.

Спецификата на случая, че задължението за произнасяне за административния орган произтича от съдебно решение, а не от сезиращо искане, е ирелевантна за изложените теоретични постановки. След като за административния орган съществува задължение за произнасяне в срок до 30.03.2023 г., то изтичането на срока и непроизнасянето му формират мълчалив отказ по чл.58, ал.1 от АПК - непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът.

В случая, отменителното съдебно решение, с което в изпълнение на правомощията по чл.173, ал.2 от АПК, преписката се връща на административния орган, възобновява висящността на административното производство, което вече е образувано с подаденото заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021 г. за издаване на виза тип D.

Ако административният орган е смятал, че така подаденото заявление (искане) за издаване на индивидуален административен акт е нередовно, то е следвало да упражни правомощията си по чл.30, ал.1 и ал.2 от АПК, а именно да уведоми заинтересованото лице за отстраняване на недостатъци на искането. Принципно верни са твърденията на ответника, че в случая специалните разпоредби на чл.11 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) установяват компетентност на консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в трета държава (по изключение). Тези

разпоредби обаче не освобождават органа от задължението за произнасяне по възобновеното сред 30.01.2023 г. административно производство.

Дори да са споделими доводите на ответника, изложени в негови писма изх.№ 23-ПР-462 от 06.02.2023 г. и изх.№ 23ПР-1377 от 26.04.2023 г. на директора на Дирекция „К. отношения“ на МВнР, то тези указанията до чуждия гражданин е следвало да бъдат дадени по реда на чл.30, ал.2 от АПК. Това е така, тъй като административният орган извършва основните процесуални действия в хода на висящото производство, респ. негово е задължението да уведоми заинтересованите лица за неговия ход. Ето защо, изпращането на писма с указания до пълномощника на Р. П. Де Ж., без в тях изрично да е посочено, че са издадени на основание чл.30, ал.2 от АПК, не може да спре висящността на производството, респ. изтичането на срока за произнасяне.

Вярно е, че мълчалив отказ не може да се формира по нередовно искане, но в настоящия специфичен случай по чл.173, ал.2 от АПК заинтересованото лице не е било изрично уведомено, че заявлението му е нередовно и на основание чл.30, ал.2 от АПК следва да бъдат отстранени тези нередовности. Упражняването на правомощието по чл.30, ал.2 от АПК ще внесе яснота в процедурните отношения между страните, тъй като ще предостави възможност на органа да прекрати производството съгласно чл.30, ал.2 от АПК (при евентуално неизпълнение на указанията) или в специалната хипотеза на чл.24, ал.3 от НЕРИВОВР. След като административният орган не е уведомил заявителя за необходимост от отстраняване на нередовности, в какъвто смисъл следва да се възприемат доводите му за необходимост от актуални документи, то е неприложима нормата на чл.30, ал.3 от АПК - срокът за произнасяне започва да тече от датата на отстраняване на нередовностите.

В конкретния случай и независимо от изпратените до чуждия гражданин две писма изх.№ 23-ПР-462 от 06.02.2023 г. и изх.№ 23ПР-1377 от 26.04.2023 г. на директора на Дирекция „К. отношения“ на МВнР, ходът на висящото след връщане на преписката по реда на чл.173, ал.2 от АПК административно производство не е спрял до отстраняване на нередовностите на заявлението, респ. след изтичане на дадения от съда 2-месечен срок е формиран мълчалив отказ. В идентичен смисъл се Решение № 9224 от 24.06.2011 г. по адм. д. № 3915/2011 г., II отд. на ВАС.

На основание чл.172, ал.2 от АПК е дължима отмяна на мълчаливия отказ и връщане на преписката на административния орган за изпълнение на указанията, дадени в настоящето решение по приложение на чл.30, ал.2 от АПК.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски за 10 лв. държавна такса и 635 лв. адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. П. Де Ж., гражданин на Б. , [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. Я. С., мълчалив отказ на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез Дирекция „К. отношения“ на МВнР за произнасяне по негово заявление с рег.№ IST21017941/19.11.2021 г. след постановено Решение № 5 от 19.01.2023 г. по адм.д.№ С-61/2022 г. на ВАС, IV-то отделение.

ВРЪЩА преписката на административния орган за изпълнение на указанията, дадени в настоящето решение по приложение на чл.30, ал.2 от АПК.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи, [населено място], [улица], да заплати на Р. П. Де Ж., гражданин на Б. , [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. Я. С., сторените в производството разноски в размер на 645 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: